

hetgeen zij aan hem te danken heeft, en waardoor ook zijn naam in verëerend aandenken zal blijven.

Gewis, Mijne Heeren, zult gij mij niet van grootspraak beschuldigen wanneer ik U den Heer **DIRK VERSTEEGH** durf voorstellen als het tooneel eens echten beminnaars en voorstanders der kunsten. Algemeene kennis, langdurige studie, eigene oefening, goede smaak, alles vereenigde zich; om hem dit te doen zijn, en gij allen die hem gekend hebt, zult mij toestemmen, dat hij de opgenoemde hoedanigheden in meer dan gewone mate bezat.

Van gegoede ouders hier ter stede, in den jare 1751 geboren, mogt hij reeds vroegtijdig de opleiding genieten van zijnen oom PUTMAN, Leeraar der Hervormde gemeente te Londen, waaraan hij zijne gemeenzaamheid met de Engelsche Taal en naderhand den omgang met velen der voornaamste Engelsche kunstenaars te danken had. Bij latere reizen naar Londen kweekte hij die betrekkingen aan, en de nalatenfchap zijn's ooms stelde hem, bij eigen vermogen, in staat, om aan zijne zucht tot verzameling van kunst te kunnen voldoen. Die verzameling uit antieken, bronzen, cameën, oude en moderne penningen, schilderijen, teekeningen en prenten bestaande, en bovendien de voornaamste werken over kunst bevattende, welk eene algemeene kennis moest zij niet verschaffen aan een man, die met oordeel, van der jeugd af, alles vergeleken en nagezocht had? het is waar, die verzameling muntte meer uit, in kunstwerken der Italiaansche en Vlaamsche en oud Duitfche dan der latere Hollandsche School, doch de vroegere bekendheid met de klassifche oudheid en hare voortbrengfelen, hadden aan zijnen geest eene neiging tot het meer verhevene der kunst gegeven. Vandaar, dat kunstwaarde bij hem steeds hooger gesteld werd, dan enkele waarde van oudheid, terwijl het tegenfelde bij vele archeologen plaats heeft. Altijd met het onderzoek dier oudheid bezig, waren hem de

de latere ontdekkingen van Egipte welkom, en meende hij (misschien niet ten onregte) dat deze een nieuw licht over de Griekfche kunst zouden verspreiden: dagelijks vond men hem hierin werkzaam, elke bijdrage daartoe was hem belangrijk; het was het onderwerp zijner geijffte gesprekken, en zelden verliet men hem, zonder iets geleerd te hebben.

Met de Fransche, Italiaansche en eenigzins met de Latijnsche taal bekend, beklagde hij zich dikwijls de latere fchriften der Duitschers over oudheidkundige onderwerpen niet te kunnen verstaan, daar de verspreide uittrekkels van sommigen derzelven, hem naar den geheelen inhoud deden verlangen. Zelve met vaardigheid de teekenpen en het penfeel hanterende, waarvan zijne vroeger behaalde prijzen bij de stads teeken akademie, wier medebestuurder hij later werd, ten getuige strekken, wist hij bij ondervinding hoe de jonge kunstenaar zich door het zien en naarmolgen van goede voorbeelden het best kan vormen, daarom stond zijne kunstfchat voor elk die leeren wilde, ten gebruike en deelde hij zijnen raad mede aan ieder, die het steile pad der kunst optreden, en daarbij de leiding van meer geoeffenden wilde volgen. Hoe vele kunstenaars, die tot roem onzer schole verftrekken, (waaronder ik slechts een GRANDJEAN, DUPRÉ, KUYPER en VOOGD behoef te noemen) hadden hunne vroegere opleiding en latere bevordering aan hem te danken? Was hij het niet, die toen bevorens de kunsten bij het bestuur weinig aanmoediging ondervonden, aan verscheidene kunstenaars de middelen verschafte om door reizen en verblijf buiten 's lands hunne smaak en kennis te verbeteren en te vermeerderen? Hoeveel heeft hij niet toegebragt tot de flichting en uitbreiding van dat genootfchap, hetwelk zijn *geluk* alleen *in verdienften* stelt en dezer stad bij landgenooten en vreemdelingen tot eere verftrekt? Wanneer daarenboven, vroeg men hem in eenig punt van gefchiedenis of oudheidkennis, het zij van personen, gebruiken, kleeding of dergelijken, om raad, dien hij niet gewil-

willig mededeelde, met lust opspoorde, of althans de bronnen aanwe aanwees, waar men bevredigend antwoord kon vinden? Neen waarlijk! zoo iemand, VERSTEEGH heeft zich als kunstliefhebber hoog verdiend gemaakt. Hij, die op zulk eene wijze het theoretische met het praktische wist te vereenigen, die zijn geheelen leeftijd aan kunst had toegewijd, wiens vermogen hem in staat stelde, zich alle hulpmiddelen aan te schaffen, om zijne kennis te verrijken en de proeven van alle talenten uit alle volkeren met elkander te vergelijken; die deze vergelijking met verstand wist uit één te zetten, en de verkregene kundigheden met een verlicht oordeel en zuiveren smaak wist te paren, verdiende met recht eene plaats in deze inrigting, wier steraad hij was.

Jammer dat een te ver getrokkenes bescheidenheid hem steeds wederhield, zijne gedachten over oudheidkundige onderwerpen, verder dan tot mededeelingen in de Klasse uit te strekken. Dikwerf waren wij daaraan een nuttig onderhoud verschuldigd, en nimmer weigerde hij haar in onderscheidene commissien ten dienst te staan. Zijn opregt, braaf en achtungwaardig karakter deden hem de gemeenzame vriend zijn van velen onzer, die nu zijn gemis hartelijk betreuen. (*)

Nauwelijks waren deze wonden door de hand destijds eenigzins gelenigd, toen de Klasse zich in de lente van dit jaar, (†) op nieuw een harer ijverigste leden, den Heer JOHANNES HERMANUS MÖLKEN, noemde. De kracht zijns levens, door eene slepende ziekte zag ontrukken. Te Amsterdam in den jare 1773, in den destigen burgerstand geboren, werd hem aanvankelijk, eene opvoeding, overeenkomstig zijn te verwachten staat gefchonken: reeds vroeg echter verloor hij zijne ouders, doch vond in zijn tweeden vader, den Heer GERARD VAN DER ZOO, een trouwen helper en verstandigen raadgever. Van de natuur begaafd met een heider verstand, welwikkend oordeel, en vooral met een sijn gevoel voor het schoone en edele, deed

(*) Overl. den 10 Dec. 1822.

(†) Den 2 April 1824.

de meerdere ontwikkeling van het laatste in hem dien zuiveren smaak geboren worden, waardoor hij vooral in het gebied der beeldende kunsten, onder de meest bevoegde beoordeelaars mogt gerangschikt worden. Op eene der voortreffelijkste leerscholen van ons Vaderland geplaatst, ontving zijne verstandelijke beschaving aldaar eene leiding, waardoor zucht naar kennis, ten aanzien der meeste wetenschappelijke onderwerpen, zoodanig bij hem gevestigd werd, dat hij naderhand, zoo verre zijn stand en beroep zulks gedoogden, tot de verdere beoefening daarvan, menig uur van zijn bezetten tijd afzonderde, en inderdaad op eene welgevestigde algemeene kennis roem mogt dragen.

Spoedig echter ontvlamde zijn geestdrift voor de kunsten, en wel voornamelijk voor teeken- en schilderkunst. Die geestdrift vond ook niet weinig aanmoediging in het voorbeeld en in de opleiding van zijnen aangehuwden vader, die niet alléén den ijverigen jongeling aanmoedigde, zijn oordeel en gevoel eene juiste rigting gaf, maar vooral in zijn belangrijk kabinet van schilderijen hem de beste vaderlandsche en uitheemsche talenten deed kennen, derzelver verdiensten deed opmerken en waarderen.

Die zucht voor de kunst was de ziel van zijn leven en strekte hem tot opbeuring en verkwikking gedurende zijn smartelijk lijden; dit sijn gevoel deed hem niet alléén van de voornaamste meesters het beste bij een vergaderen, maar dat beste moest zich tevens door goeden smaak aanprijzen, waarvan zijne keurige verzameling van teekeningen en schilderijen de sprekendste bewijzen oplevert.

Ook aan levende meesters strekte hij tot aanmoediging en trachtte het gevoel voor het edele, hetgeen in zijne geheele ziel ingeweven was, aan anderen over te storten. Geen wonder dat Zijne Majesteit 's mans verdiensten ook ten dezen opzichte huldigende, hem in plaats van den Heer VERSTEEGH, tot medebestuurder der Koninklijke Akademie van Beeldende Kunsten benoemde, alwaar zijne kennis zoo veel goeds had kunnen stichten.

Zijne boekverzameling getuigt van zijne liefde voor de letteren. Met de Fransche, Engelsche en Hoogduitsche Talen gemeenzaam, waren de beste schriften van vroegeren en lateren tijd hem bekend. Zijne redevoering bij de eerste openbare vergadering dezer Klasse, zijne aanspraken bij dergelijke gelegenheden, hier ter plaatse gehouden, mogen ten bewijze strekken, dat hij met oordeel gelezen had, en zijne gedachten bevallig wist voor te dragen.

Altijd bescheiden en gul van aard, was zijn omgang door allen gezocht en mogten velen onzer in zijn vertrouwelijke vriendschap deelen. Ijverig voor de belangen der kunst, was hij steeds werkzaam tot derzelver bevordering en uitbreiding, en vond hier de schoonste oefenplaats voor zijne bekwaamheden.

Zijne nagedachtenis zal bij ons allen steeds in genoeglijk aandenken blijven.

Hiermede Mijne Heeren! zoude ik mijn Verflag kunnen eindigen, zoo ik U niet tevens bekend moest maken met den uitflag der Prijsvraag in den jare 1822 uitgeschreven, en met de Prijsvragen op nieuw ter beantwoording voorgesteld.

De Vierde Klasse van het Koninklijk-Nederlandsche Instituut van Wetenschappen, Letterkunde, en Schoone Kunsten berigt bij dezen:

Dat op de Prijsuitlooving door haar in de Openbare Vergadering van 26 November 1822 gedaan, voor het *bestgekeurd plan tot een Schouwburg voor eene der groote steden van het Rijk, geschikt ter vertooning van Treur- en Blijspelen, Opera's en Balletten* geene stukken zijnde ingekomen, zij besloten heeft die vraag te herhalen, en daarbij twee nieuwe prijsvragen, in de vakken van Beeldhouwkunst en Toonkunst te voegen.

De Klasse looft diensvolgens voor de beste en voldoende beantwoording